

Hồi 19

Đao Phủ Thủ

ao quang chớp lên một cái. Máu tươi bắn tung tóe.

Nàng thấy ánh chớp đó, nàng thậm chí còn thấy cả những giọt máu bắn ra.

Những giọt máu chùng như bắn ra từ hai mảng đầu của nàng. Nàng thấy những giọt máu đó, không khác gì một người thấy hồn phách của mình, chùng như thấy đôi chân đã thoát ly khỏi thân thể, như tự đá chính mình.

Nàng thậm chí có cảm giác mắt trái của mình đã có thể nhìn thấy mắt phải.

Có ai có thể thấu hiểu cảm giác đó của nàng ?

Không ai.

Chỉ có người sống mới có thể thấu hiểu cảm giác của người khác, đầu lâu người chết lại tuyệt không thể, bởi vì đã bị chẻ thành hai nửa. Người đầu lâu đã bị chẻ làm hai, vốn không nên thấy được bất cứ cái gì, chỉ vì đao bay quá nhanh, lúc lưỡi đao chém xuống, cảm giác còn chưa chết, còn có thể thấy giây phút sự kiện phát sinh.

Đó là sát na cuối cùng, sát na đó có dài không ?

Một cái búng tay là đã sáu chục sát na. Kỳ quái thật, sát na cuối cùng của đám người trước khi lâm tử không ngờ lại có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện lúc bình thường cả ngày cả đêm cũng nghĩ không ra.

Hiện tại nàng nhớ đến cái gì cũng không ai biết được, nàng đương nhiên cũng vĩnh viễn không thể nói ra.

o0o

Nghê Bình, ba mươi ba tuổi.

Thứ nam của “Tàng Trâm Các Chủ” Nghê Bảo Phong, sử trường kiếm, thuộc hàng ngũ thế hệ hậu bối mới nổi trên giang hồ, kiếm pháp thành danh Khoái Kiếm trong giang hồ.

Độc thân chưa cưới vợ.

Sau khi Nghê Gia Đại Viện tản mác, thường tới lui tại Ngọc Hương Viện của danh kỹ Bạch Như Ngọc.

Ngày mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Nghê Bình.

Nghê Tuệ, hai mươi tuổi.

Thứ nữ của “Tàng Trân Các Chủ”, thông tuệ linh mẫn, khinh công cực cao, độc môn ám khí Thiên Nữ Hoa ngoan độc bá đạo, từng giết chết ba người.

Độc thân sắp cưới chồng.

Đêm mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Nghê Tuệ.

Đa Tình Tử, ba mươi lăm tuổi.

Vốn họ Hồ, thân thế bất minh, từ nhỏ đã đầu nhập làm môn hạ Tây Phương Tinh Tú Hải, lúc thiếu niên võ công đã có thành tựu vượt bậc, sở luyện “Thiên Tuyết Địa Diệt Đại Sư Hồn Thủ”, một trong thất đại bí kỹ trong võ lâm, giết người vô số.

Độc thân sắp cưới vợ.

Trong vòng ba tháng nhập quan, đã lừa lọc giết chết sáu nữ nhân.

Đêm mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Đa Tình Tử.

La Khiếu Hồ, bốn mươi hai tuổi.

Độc hành đại đạo sử đao tung hoành Hà Tây, cực kỳ tự phụ, tự xưng là Giang Hồ Đệ Nhất Khoái Đao.

Độc thân chưa có vợ.

Ngày hai mươi mốt tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết La Khiếu Hồ.

Dương Vô Luật, bốn mươi bốn tuổi.

Đường đệ của “Bạch Vân Quán Chủ” Dương Vô Kỳ, môn hạ Côn Luân, nhờ “Phi Long Thập Bát Thức” cao cường mà lập nghiệp, khí lượng hẹp hòi, nghe tin Dương Vô Kỳ chết lập tức đi báo thù.

Xuất gia từ hồi còn thiếu niên, chưa cưới vợ.

Ngày hai mươi hai tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Dương Vô Luật.

Âm Nhập Địa, ba mươi tuổi.

Kim Nhập Mộc, ba mươi ba tuổi.

Hai người liên thủ, giết người vô số, danh xưng “Ngũ Hành Song Sát”, võ công cực kỳ quỷ bí.

Hai người tính tình hà khắc bạc bẽo, không giúp đỡ ai, gần đây đã thành cự phú.

Âm Nhập Địa hiếu sắc.

Kim Nhập Mộc vốn là hoạn quan triều đình.

Ngày hai mươi ba tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Âm Nhập Địa, Kim Nhập Mộc.

Gia Cát Đoạn, năm mươi tuổi.

Y bát truyền nhân của Quan Tây “La Nhất Dao”, lạnh lùng đa nghi, thích giết người.

Sống một mình đã lâu.

Vốn đã từng cưới vợ ba lần, ba người vợ đều chết dưới đao của gã. Không có con cái.

Ngày hai mươi bốn tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Gia Cát Đoạn.

Nhất Chi Hoa Thiên Lý Hương, hai mươi chín tuổi.

Trộm hái hoa, thiện nghệ khinh công và mê dục.

Độc thân chưa có vợ.

Ngày hai mươi lăm tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Thiên Lý Hương.

Trong một chồng hồ sơ dày cộm còn xếp một đống tư liệu, là do hai người đứng đối diện y đem về.

Y chỉ lật những trang giấy, không nhìn xuống một lần.

Hai người đứng trước mặt y, một người vận thanh y mang giày trắng, chính là Cố Kỳ, người kia khoác một bộ tăng y trắng toát không nhuộm một hạt bụi, lại là hòa thượng điên trong Thiên Long cổ tự.

Hiện tại lão xem ra một điểm cũng không điên khùng.

Thái độ của y đối với bọn họ rất ôn hòa, bọn họ đối với y lại rất cung kính giống như thần tử đối đãi quân chủ.

Bọn họ tuy đứng đối diện y, lại cách biệt một khoảng cách rất xa, cách một cái bàn dài rộng. Vô luận là ở đâu, y đều vĩnh viễn bảo trì một cự ly phù hợp với người ta.

Nụ cười của y tuy rất thân ái, lại luôn luôn không có ai dám mạo phạm y, bởi vì y là nhân vật có nhiều truyền kỳ nhất trong đương kim võ lâm.

Y là Công tử Vũ.

Trong căn phòng thanh nhã u tĩnh, mỗi một thứ đồ vật đều trải qua một sự tuyển chọn cực kỳ tử tế, treo ở nơi thích hợp nhất. Vật trên bàn lại không có nhiều, trừ chồng hồ sơ dày cộm ra, chỉ có một thanh trường kiếm vỏ màu vàng.

Bóng hoa lá di động bên ngoài cửa sổ, không nghe thấy tiếng người, trong phòng cũng chỉ có ba người bọn họ.

Lúc y không nói, bọn họ cả thanh âm hô hấp cũng đều không dám thở quá lớn, bọn họ đều biết Công tử Vũ thích an tĩnh.

Tất cả hồ sơ đã xếp lại thành chồng.

Công tử Vũ chung quy thở dài, hỏi:

- Bọn người tại sao lại muốn ta đọc những thứ này ?

Y dùng hai ngón tay từ từ đẩy chồng hồ sơ trả lại bọn họ, phảng phất lo sợ ngón tay thấm phải huyết tinh và sát khí trên mặt giấy.

Sau đó y lại hỏi:

- Tại sao bọn người không trực tiếp kể cho ta, những ngày qua, hấn giết tổng cộng bao nhiêu người ?

Ngô Họa nhìn Cố Kỳ.

Cố Kỳ đáp:

- Hai mươi ba người.

Công tử Vũ nhú mày:

- Hai mươi ba người trong vòng mười bảy ngày ?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thở dài một hơi:

- Người hấn giết không phải đã quá nhiều sao ?

Cố Kỳ đáp:

- Quá nhiều.

Công tử Vũ hỏi:

- Nghe nói kỳ hữu của người là Dương Vô Kỳ cũng bị hấn chém đứt một cánh tay ?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ cười cười:

- May mắn dùng tả thủ cũng có thể cầm cờ như trước.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Dương Vô Luật muốn báo thù cho đường ca của gã, đi tìm Phó Hồng Tuyết ?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Đao của La Khiếu Hồ có thật sự nhanh không ?

Cố Kỳ đáp:

- Có.

Công tử Vũ hỏi:

- Gia Cát Đoạn vì sao lại phải giết chết ba người vợ của gã ?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì bọn họ cười với nam nhân khác.

Công tử Vũ thốt:

- Hai người đó toàn là không có kiến thức, một người quá đa nghi, hạng người đó thành sự bất túc, bại sự hữu dư, bọn người sau này nhất định không nên thu nhận hạng người đó gia nhập tổ chức của chúng ta.

Cố Kỳ, Ngô Họa đồng thời đáp:

- Dạ.

Sắc mặt Công tử Vũ lại hòa hoãn:

- Nhưng ta biết đạo pháp của bọn chúng lại không tệ.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Tinh Tú Hải Đại Sư Hồn Thủ cũng có thể tính là công phu rất lợi hại.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Nghe nói Phó Hồng Tuyết gần đây luôn luôn rất phiền muộn, cơ hồ ngày ngày đều trầm mê trong hương rượu.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng đám người tài giỏi mà người tìm, lại cả một đao của hấn cũng không đỡ nổi.

Cố Kỳ không dám mở miệng, cả một tiếng "phải" cũng không dám nói.

Công tử Vũ lại đang đợi trả lời. Y đề xuất vấn đề, câu hỏi đáp phải rõ ràng ngắn gọn, nhưng phải có câu hỏi đáp. Không có câu hỏi đáp, biểu thị vấn đề của y không đáng để trả lời.

Bất cứ ai không coi trọng y, bảo đảm sẽ nhận sự trừng phạt thích đáng.

Cố Kỳ chung quy đáp:

- Hấn uống tuy nhiều, tay lại còn rất ổn định.

Công tử Vũ hỏi:

- Rượu đối với hấn không có ảnh hưởng ?

Cố Kỳ đáp:

- Có một điểm.

Công tử Vũ hỏi:

- Ảnh hưởng gì ?

Cố Kỳ đáp:

- Hấn xuất thủ lại càng hung ngoan tàn khốc hơn.

Công tử Vũ trầm ngâm, chậm chậm thốt:

- Ta nghĩ hấn nhất định rất phần nộ, cho nên đao của hấn càng bá đạo.

Cố Kỳ không hỏi gì. Trước mặt Công tử Vũ, lão chỉ hỏi đáp, không hỏi.

Công tử Vũ lại đã nói tiếp:

- Bởi vì phần nộ cũng là một thứ lực lượng, thứ lực lượng có thể đã xô đẩy con người làm rất nhiều chuyện.

Cố Kỳ nhìn y, dăng đầy vẻ bội phục và tôn kính.

Y từ đó tới giờ không khinh thị địch nhân của y. Sự phân tích và phán đoán của y vĩnh viễn chính xác. Sự thông hiểu của y đối với địch nhân, có lẽ còn thâm sâu hơn cả chính người đó, cho nên y thành công. Sự thành công của y tuyệt không phải là vì may mắn.

Công tử Vũ đột nhiên hỏi:

- Hấn có còn muốn đợi người ta xuất thủ rồi mới bạt đao không ?

Cố Kỳ đáp:

- Còn.

Công tử Vũ thở dài:

- Một điểm đó mới là đáng sợ nhất, có thể xuất chiêu sau mà chế phục người ta, so với xuất chiêu trước mà chế phục thì tuyệt đối càng đáng sợ hơn nhiều.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Người biết vì sao không ?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì một chiêu kích xuất, lúc xuất hết chiêu, lực lượng mềm yếu nhất, đao của hắn ngay vào tia thời gian đó mà kết liễu sinh mệnh của đối phương.

Công tử Vũ hỏi:

- Người khác có thể làm vậy không ?

Cố Kỳ đáp:

- Không thể.

Công tử Vũ hỏi:

- Tại sao ?

Cố Kỳ đáp:

- Tia thời gian đó vừa chớp đã tắt, ngoại trừ hắn ra, rất có ít người có thể nắm bắt được.

Công tử Vũ cười:

- Xem ra võ công của người cũng có chút tinh tiến.

Cố Kỳ đáp:

- Chỉ có chút ít.

Lão không dám nói không, lời lão nói là lời nói thật. Trước mặt Công tử Vũ, vô luận là ai cũng đều phải nói thật.

Công tử Vũ cười vui vẻ:

- Người có nghĩ tới đi tỳ thí coi đao của hắn nhanh tới phần nào không ?

Cố Kỳ đáp:

- Không nghĩ tới.

Công tử Vũ hỏi:

- Người tự biết mình không phải là đối thủ ?

Cố Kỳ đáp:

- Theo tôi biết, thiên hạ chỉ có hai người có thể chế trụ hắn.

Công tử Vũ hỏi:

- Kỳ trung một người là Diệp Khai ?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ chậm chậm đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ, hương hoa khắp

vườn bay vào vuốt ve khuôn mặt y. Y yên lặng đứng đó, bất động, cũng không mở miệng.

Cố Kỳ và Ngô Họa càng không dám động.

Qua một hồi rất lâu, y mới từ từ thốt:

- Có chuyện chỉ sợ bọn người còn chưa biết.

Cố Kỳ vẫn không dám hỏi.

Công tử Vũ thốt:

- Ta không thích giết người, trong cả đời này của ta, chưa từng đích thân giết người.

Cố Kỳ tịnh không kinh ngạc. Có những người giết người không cần tự mình động thủ.

Công tử Vũ thốt:

- Không ai có thể chế trụ được hấn, ta tối đa cũng chỉ có thể giết hấn.

--- Bởi vì người hấn giống như một thanh đao, cương đao, có thể bẻ gãy hấn, lại tuyệt không thể uốn cong hấn.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng ta hiện tại còn chưa muốn phá lệ giết người.

--- Bởi vì y còn có chỗ cố kị. Khoái danh của y nhân nghĩa vô song, tịnh không dễ gì đạt được, cho nên y không thể giết người, càng không thể giết Phó Hồng Tuyết.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết tịnh không phải là người mà ai ai cũng cho là đáng giết.

Công tử Vũ thốt:

- Cho nên ta hiện tại chỉ còn cách để cho hấn giết người, giết càng nhiều càng tốt.

--- Để cho hấn giết đến khi nào ? Giết cho đến lúc ai ai đều nghĩ đã đến lúc nên giết hấn, giết cho đến lúc hấn cuồng điên.

Công tử Vũ thốt:

- Hiện tại bọn ta còn có thể lại cung cấp cho hấn điểm kích thích, để cho hấn tiếp tục giết người.

Y quay đầu, nhìn bọn họ:

- Ta thậm chí còn có thể cung cấp người để hấn giết.

Cố Kỳ thốt:

- Tôi đi an bài.

Công tử Vũ hỏi:

- Người chuẩn bị an bài những ai để hấn giết ?

Cố Kỳ đáp:

- Người thứ nhất là Tiêu Tứ Vô.

Công tử Vũ hỏi:

- Tại sao lại phải chọn người đó ?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì người đó đã biến đổi.

Công tử Vũ thốt:

- Ta nghĩ người nhất định còn có thể an bài một người thú vị hơn để hấn giết.

Y mỉm cười, chậm chậm nói tiếp:

- Hiện tại ta đã nghĩ đến một người thú vị nhất.

Hương hoa đầy vườn.

Công tử Vũ khoanh tay, thong dong đi giữa những bụi hoa.

Tâm tình của y rất thư thái, y tin rằng thuộc hạ của y đã có thể hoàn tất kế hoạch.

Nhưng y lại không tự giết người, từ đó đến giờ đều không giết người.

o0o

Đêm yên lặng, đêm khuya.

Phó Hồng Tuyết không thể ngủ. Không ngủ tuy thống khổ, ngủ lại càng thống khổ.

--- Một người nằm trên cái giường cây cứng ngắt lạnh lẽo như băng, trong phòng nực nồng một thứ mùi hôi thúi đê tiện ti tục trong một khách sạn rẻ tiền, mắt trừng trừng nhìn trần nhà nứt nẻ bụi bặm, lặn qua lặn lại nghĩ ngợi về những chuyện quá khứ không nên nghĩ đến.

--- Những lãng tử không có cội rễ, nổi bi ai và thống khổ của bọn họ, có ai có thể thấu hiểu ?

Người của hắn như một du hồn lữ vất trong bóng tối.

Còn cửa sổ còn có ánh đèn.

Có người bên trong cửa sổ đó sao ? Vì sao lại chưa đi ngủ ? Có phải là đôi vợ chồng vừa tỉnh dậy sau một cuộc hoan du mệt mỏi, đang bới cơm còn dư sau bữa tối chan canh mà húp ? Có phải đám trẻ nửa đêm vọt tỉnh cha mẹ chúng phải thắp đèn để thay tả cho bọn chúng sạch sẽ ?

Những thứ sinh hoạt đó tuy đơn giản bình phàm, kỳ trung là lạc thú, lại là thứ lạc thú mà dạng người như Phó Hồng Tuyết vĩnh viễn không hưởng thụ được.

Nghe có tiếng trẻ khóc, trong tâm của hắn lại bắt đầu bị đâm chích đau đớn.

Hắn lại nghĩ tới uống rượu.

Rượu tuy không thể giải trừ bất cứ thống khổ gì, ít ra có thể làm cho con người tạm thời quên lãng.

Con hẻm tắm tối trước mặt, có một lồng đèn mờ mờ chiếu rọi.

Một lão nhân mệt mỏi ngồi lẳng lẳng dưới ngọn hôn đăng mà uống rượu, đắm mình trong phiền muộn.

Lão mở cái rạp này đã ba mươi lăm năm. Mỗi ngày phải lẳng xăng chạy đi mua xương thịt rẻ tiền để nấu canh, cung phụng mời mọc khách ăn đêm, từ hoàng hôn là bắt đầu bày bàn ghế dựng rạp, bán cho đến trước bình minh.

Trong ba mươi lăm năm nay, sinh hoạt của lão cơ hồ không có biến động thay đổi. Lạc thú duy nhất của lão là ngồi xuống uống rượu lúc nửa đêm, lúc đó lão mới hoàn toàn tiến nhập vào thế giới của mình lão. Một thế giới hòa bình mỹ lệ, một thế giới tuyệt không có người ăn người. Tuy thế giới đó chỉ tồn tại trong ảo tưởng, lão lại đã có cảm giác rất thoải mái. Một người chỉ cần có thể bảo lưu một chút ảo tưởng, là đã rất thoải mái rồi.

Phó Hồng Tuyết đi đến bên dưới ngọn đèn mờ.

- Bán cho ta hai cân rượu.

Chỉ cần có thể say, tùy tiện là rượu nào cũng đều như nhau.

Gần quây chỉ có hai ba cái bàn gỗ lặt lìa lặt lọi, hắn ngồi xuống mới phát hiện mình không chỉ là khách nhân duy nhất, còn có một đại hán thân hình rất khô vĩ đang ngồi nâng cái chén to lớn mà uống, cái chén rượu lớn bây giờ lại đã đặt xuống bàn, gã giật mình nhìn Phó Hồng Tuyết.

Gã nhận ra "bệnh quỷ" sắc mặt trắng nhợt đó, gã đã từng bị tên bệnh quỷ đó đâm vắng mình đau đớn, trong căn nhà nhỏ của ả đàn bà sực mùi hoa lài.

Đã có mấy phần say mềm, gã không ngờ lại bước qua, vừa cười vừa nói:

- Nghĩ không ra người cũng thích uống rượu, một người đi uống rượu trẻ như vậy, tử lượng nhất định không tồi.

Phó Hồng Tuyết không để ý tới gã.

Đại hán thốt:

- Ta biết người không thích ta, nhưng ta bội phục người, người nhìn tuy giống như bệnh quỷ, kỳ thật lại là một hảo hán.

Phó Hồng Tuyết vẫn không lý gì tới gã. Da mặt gã có dày tới cỡ nào, cũng không thể không đi, ai biết được Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên thốt:

- Ngồi.

Một người cho dù đã có tập quán cô độc tịch mịch, nhưng có lúc cũng rất khó nhẫn nại chịu đựng, hấn đột nhiên hy vọng có thể có người ở kề bên hấn, không cần biết là hạng người tốt xấu ra sao, người càng tục tằn vô tri càng tốt, bởi vì dạng người đó có thể tiếp nhận được sự thống khổ sâu xa trong nội tâm hấn.

Đại hấn lại hoan hỉ tươi cười, lập tức ngồi xuống, la lớn gọi đồ ăn:

- Bán cho một cái đuôi heo, hai cái đầu vịt.

Hấn lại vừa cười vừa nói:

- Chỉ tiếc cái đầu vịt này để người khác chặt, nếu để ta chặt, nhất định gọn gàng thẳng thớm.

Lão nhân bán rượu cũng đã có phần say sưa, liếc nhìn gã:

- Người thường chặt đầu vịt ?

Đại hấn đáp:

- Đầu người ta mới thường chặt.

Hấn lại ưỡn ngực bô bô:

- Không phải ta thích khoe khoang gì, chuyện chặt đầu này, nội vùng phụ cận mấy trăm dặm chỉ sợ ta là đệ nhất.

Lão nhân hỏi:

- Người làm nghề gì ?

Đại hấn đáp:

- Ta là đao phủ thủ, vốn trong mười ba huyện phủ, ta là đệ nhất đao phủ thủ, có người muốn thỉnh ta chặt đầu của hấn, ít ra cũng phải trả cho ta tám chục lượng.

Lão nhân hỏi:

- Người đi chặt đầu người ta, người ta còn phải thưởng tiền cho người sao ?

Đại hấn đáp:

- Trả ít ta không làm.

Lão nhân hỏi:

- Người bằng vào cái gì mà đòi tiền ?

Đại hấn giơ bàn tay to lớn ra:

- Bằng vào song thủ của ta, và thanh quý đầu đao đặc biệt nặng trọng trùng của ta.

Gã khoa tay làm ra dạng đang chặt đầu người:

- Một đao của ta chém xuống, người bị chém thậm chí còn không biết là đầu của

mình đã đứt.

Lão nhân hỏi:

- Chém lên đầu cũng là một đao, chém lên cổ cũng là đao, người ta vì sao lại phải trả tiền cho người ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì đau dai dẳng không thể so sánh với đau trong phút chốc, để ta chém, ít nhiều gì còn có thể chết một cách thống khoái.

Lão nhân hỏi:

- Người khác khó có thể một đao chém đứt đầu sao ?

Đại hán hỏi:

- Lão còn nhớ gã Tiểu Hỏa Tử thường đi chung với ta không ?

Lão nhân hỏi:

- Hấn thì sao ?

Đại hán đáp:

- Hấn cũng là một đao phủ thủ, vì để muốn thực tập tay nghề, dùng dưa hấu làm mục tiêu, luyện cũng đã ngon lành lắm. Cả năm trời, đã có cảm giác rất tin chắc, đến lúc làm lại không đáng rơi vào mắt ta.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy ?

Đại hán đáp:

- Oai phong và sát khí của pháp trường, chỉ sợ lão nằm mộng cũng tưởng không được, một khi leo lên đến pháp trường là hai chân hấn đã phát mềm nhũn, chém mười bảy mười tám đao, đầu của phạm nhân vẫn còn dính trên cổ, đau đớn vùng vẫy, la hét thảm thương giống như heo bị thọc huyết.

Gã thở dài, lại nói:

- Lão nghĩ coi, một người bị chém mười bảy mười tám đao còn chưa chết, cảm giác sẽ như thế nào ?

Sắc mặt lão nhân cũng đã tái nhợt, hỏi:

- Nếu để người chém, chỉ cần có một đao ?

Đại hán đáp:

- Bảo đảm chỉ cần một đao, vừa gọn gàng, vừa thống khoái.

Lão nhân hỏi:

- Chém đầu cũng phải có học vấn gì sao ?

Đại hán đáp:

- Kỳ trung đó là một học vấn có thể thật sự rất cao.

Lão nhân nhin không được, đem rượu qua, ngồi bên cạnh gã:

- Người nói ta nghe coi.

Đại hán thốt:

- Đó không những cần mắt sáng tay nhanh, còn phải điều tra rõ ràng người mình chém là loại người nào.

Lão nhân hỏi:

- Tại sao ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì có người trời sinh đã can đảm gan dạ, lúc bị chém, người vẫn thẳng cứng, cổ cũng không rùn, đầu của dạng người đó là chém dễ nhất.

Có người nghe, gã lại càng cao hứng:

- Nhưng có dạng người một khi leo lên pháp trường, xương cốt mềm nhũn, trong quần phân và nước tiểu phọt ra, cả quỳ cũng không quỳ nổi.

Lão nhân hỏi:

- Hấn bò trên đất, người không thể chém đứt đầu hấn sao ?

Đại hán đáp:

- Chém không đứt.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì xương cốt đằng sau ót cứng cáp, nhất định trước hết phải thấy rõ khớp xương giữa hai đốt xương, mới có thể một đao chém đứt đầu.

Gã lại nói tiếp:

- Ta nếu biết phạm nhân bị chém thuộc về hạng hèn hạ, ta trước hết phải chuẩn bị kỹ càng.

Lão nhân hỏi:

- Chuẩn bị ra sao ?

Đại hán đáp:

- Thông thường ta cho hấn uống nhiều chén rượu, tăng cường lòng can đảm của hấn, nhưng để cho hấn quá say cũng không được, cho nên ta phải trước tiên điều tra coi

tử lượng của hấn cỡ nào.

Lão nhân hỏi:

- Rồi sau đó ?

Đại hán đáp:

- Sau khi lên tới pháp trường, hấn nếu còn không dám đưa cổ ra, ta lại đá cho hấn một cước vào hông, hấn gập mình đưa cổ ra, ta lập tức vung đao chém xuống, còn phải mau mắn rút ra cái bánh bao mà ta có chuẩn bị đem theo, càng nhanh càng tốt.

Lão nhân hỏi:

- Phải dùng bánh bao để làm gì ?

Đại hán đáp:

- Đầu của hấn một khi đứt, ta ta lấy bánh bao nhét vào cổ hấn.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ta không thể để máu từ cổ bắn tủa ra lên người ta, bột bánh bao có thể hút máu, đợi đến lúc người xem ở pháp trường tản ra, cái bánh bao đó còn nóng, ta lấy nó ra ăn liền.

Lão nhân nhíu mày:

- Tại sao phải ăn cái bánh bao đó ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ăn vào có thể tăng cường đảm khí.

Gã ực một chén, lại cười nói:

- Trong nghề của bọn ta, người giết quá nhiều người cũng có thể biến thành sợ sệt, lúc mới bắt đầu chỉ bắt quá là ban đêm không ngủ được, sau đó có lẽ sẽ phát điên.

Lão nhân hỏi:

- Phát điên thật sao ?

Đại hán đáp:

- Sư phụ của ta đã phát điên, ông ta chỉ làm đao phủ thủ có hai mươi năm đã phát điên, luôn luôn nói là có oan hồn muốn sách mệnh ông ta, để chặt đầu ông ta. Có một ngày, ông ta không ngờ lại chui đầu vào lò lửa.

Lão nhân nhìn gã, đột nhiên thở dài:

- Hôm nay rượu người uống là ta mời.

Đại hán hỏi:

- Sao vậy ?

Lão nhân đáp:

- Bởi vì tiền người làm ra quả thật không dễ dàng, tương lai người nhất định cũng phát điên.

Đại hán cười lớn:

- Ông muốn mời khách, ta không uống cũng không lợi lộc gì, nhưng ta tuyệt không phát điên.

Lão nhân hỏi:

- Tại sao ?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ta thích nghề của ta.

Lão nhân nhíu mày:

- Người thật sự thích ?

Đại hán cười đáp:

- Người khác giết người là phạm pháp, ta giết người lại được thưởng tiền, đó không phải là chuyện tốt sao ? Lão tìm đâu ra thứ nghề đó ?

Gã đột nhiên quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Còn người ? Người làm nghề gì ?

Phó Hồng Tuyết không trả lời. Dạ dày hắn đang co thắt, phảng phất muốn ói mửa.

Trong bóng tối lại đột nhiên có tiếng người lạnh lùng thốt:

- Hắn cũng như người, hắn cũng là đao phủ thủ.

Đêm dài đã gần tàn.

Trước khi ngày đến, là lúc bóng tối dày đặc nhất, người đó đứng ở nơi tối tăm nhất.

Đại hán giật mình:

- Người nói hắn cũng là đao phủ thủ ?

Bóng người trong vòng hắc ám gật gật đầu:

- Chỉ bất quá hắn không thể bằng người.

Đại hán hỏi:

- Có điểm gì không bằng ta ?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Đối với người mà nói, giết người không những là chuyện rất thoải mái, hơn nữa

cũng là chuyện rất nhanh gọn.

Đại hán hỏi:

- Còn hấn ?

Người trong bóng tối đáp:

- Hấn giết người lại rất thống khổ, hiện tại đêm hấn cũng không ngủ được.

--- Lúc mới bắt đầu chỉ bắt quá là ban đêm không ngủ được, sau đó có lẽ sẽ phát điên.

Đại hán hỏi:

- Hấn đã giết bao nhiêu người ?

Người trong bóng tối đáp:

- Lúc trước không tính, mười bảy ngày nay hấn đã giết hai mươi ba người.

Đại hán thốt:

- Hấn giết người có phải là vì tiền ?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Không phải.

Đại hán hỏi:

- Không vì tiền, lại thống khổ, hấn vẫn phải giết người ?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Phải.

Đại hán hỏi:

- Sau này hấn có còn phải tiếp tục giết người không ?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Không những sau này phải giết, hiện tại phải giết.

Đại hán lập tức khẩn trương:

- Hiện tại hấn phải giết ai ?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Giết ta.

- o O o -